

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Добрич, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Данчо Й. Димитров

при участието на секретаря Илияна Ст. Георгиева
като разгледа докладваното от Данчо Й. Димитров Административно
наказателно дело № 20213230201084 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе следното предвид:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК: 203463258,
представлявано от Л. Д. - управител, чрез адвокат А.В. от Адвокатска колегия
- Велико Търново, ЕГН *****, 1618 гр. София, р-н Красно село, ул.
„Хубча“ № 2, срещу наказателно постановление № 23-0000661 от 15.06.2021
г., издадено от Директора на Регионална дирекция „Автомобилна
администрация“ - Варна, с което на „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК:
203463258, представлявано от Л. Д., със седалище и адрес на управление: гр.
Добрич, ул. „Димитър Петков“ № 4, ет. 2, ап. 18, за нарушение по чл. 96г, ал.
1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози, на основание чл. 96г, ал. 1,
предл. 2 от Закона за автомобилните превози е наложена ИМУЩЕСТВЕНА
САНКЦИЯ в размер на 3000 (три хиляди) лева.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление, като
неправилно и незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния
закон и процесуалните правила.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя поддържа
жалбата.

Въззиваемата страна в съдебно заседание не се представлява. С писмено становище се предлага жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а наказателното постановление да бъде потвърдено.

Добричкият районен съд, като прецени събраните доказателства и становищата на страните, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения 7-дневен срок и от лице, което има правен интерес.

Независимо от основанията, посочени от жалбоподателя, съдът подложи на цялостна проверка процесното наказателно постановление, какъвто е обхватът на въззивната проверка, при което констатира следното:

В процесния случай административнонаказателното производство е започнало с акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия А-2020, бланков № 287796 от 23.02.2021 г. АУАН е съставен от компетентното длъжностно лице в присъствие на представляващия санкционираното юридическо лице, а именно - Л. Д., документирано с подписа му и в присъствие на един свидетел, и е надлежно връчен на представляващия. При съставяне на акта, присъствалият преводач, осигурен от дружеството, в графата „Запознах се със съдържанието на акта и правя следните обяснения и/или възражения по него“ е изписал: *„Водачът има психо тест, но не е в офиса на нашата компания понеже е нает шофьор от външна компания“* (цитат). В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН е било депозирано писмено възражение по акта, което е било разгледано от наказващия орган и оставено без уважение, като неоснователно. В акта изрично (чрез подчертаване) е посочено, че свидетелят Б. ЕМ. М. е очевидец, присъствал при установяване на нарушението и при съставяне на акта. Обстоятелството, че актът е съставен в присъствието само на един свидетел не е съществен порок, тъй като съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН е необходимо актът да бъде подписан поне от един от свидетелите, посочени в него, което е достатъчно за неговата валидност. Критерият за същественост или не на процесуалното нарушение е обстоятелството дали нарушението е от категорията на тези, допускането на които е ограничило правата на някоя от страните в процеса, като липсата на втори свидетел в акта не води до тази хипотеза. В случая е приложима разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, съгласно която наказателното постановление се издава и когато е допусната

нередовност в акта, щом е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Постановление № 5/1968 г. на Пленума на ВС е категорично, че въпросът, дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а преди всичко с оглед на това, доколко те са пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен.

АУАН е съставен в определените от закона срокове. Тези срокове са два и започват да текат от два различни момента – от откриване на нарушителя и от извършване на нарушението. Сроковете по чл. 34 от Закона за административните нарушения и наказания, съобразно задължителната съдебна практика (Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015 г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС) са давностни и тяхната продължителност зависи от вида на нарушението, като тя е три месеца от откриване на нарушителя и една година от извършване на нарушението, в общия случай по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

В процесния случай, административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е била ангажирана за нарушение, извършено на 30.07.2020 г. Нарушението е било констатирано при възложена със заповед № РД-12-41/06.01.2021 г. на Директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - Варна комплексна проверка на „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК: 203463258, извършващо обществен превоз на товари с Лиценз на Общността № 15187. В хода на проверката и след извършена на 03.02.2021 г. в 11:07 часа служебна справка в Регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяванията на психологическо изследване на Ф.Г.П., е открит и нарушителят (Виж справка от дата 03.02.2021 г., 11:07 часа-л. 27 от делото).

При съпоставка на тези дати – датата на откриване на нарушителя - 03.02.2021 г., датата на извършване на нарушението - 30.07.2020 г. и датата на образуване на административнонаказателното производство (съставяне на АУАН) - 23.02.2021 г., се установява по безспорен начин, че АУАН е съставен в сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Ето защо, настоящата въззивна инстанция не споделя доводите на жалбоподателя, че административнонаказателната му отговорност е била

реализирана извън законоустановените срокове.

Следва да се отбележи, че направеното описание в АУАН и в издаденото въз основа на него НП съответства на законовото изискване за пълно, ясно и недвусмислено словесно описание на нарушението, тъй като са посочени всички елементи на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Посочени са и съответните законни разпоредби, за които се твърди, че са нарушени, като разминаване на фактическо и правно положение не съществува.

В действителност, в акта и в НП, като нарушена норма е посочена разпоредбата на чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от ЗАвтП, която норма освен санкционна, съдържа и състав на нарушение, без да е изписана цифром препратката към чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАвтП. Както в АУАН, така и в НП обаче словесно е изписано, че дружеството е допуснало водача Ф.Г.П., роден на *****, до управление на товарен автомобил (влекач) марка „****“ (кат. N3) с рег. № ****, извършващ обществен международен превоз на товари, без същият да отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, уредени в чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАвтП, поради което съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че е налице съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на наказателното постановление.

Касае се за неточност, която не влияе върху законосъобразността на НП и не засяга правото на защита на нарушителя, което е осъществено в пълен обем.

Относно процедурата по съставяне на акта:

Както е известно от теорията, една от функциите на акта за установяване на административно нарушение е обвинителната, тъй като с него се повдига обвинение на дадено лице за извършено от него нарушение. В настоящия случай с акта е повдигнато обвинение на „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК: 203463258, представлявано от управителя Л. Д., за това, че на 30.07.2020 г., в гр. Добрич, ул. „Димитър Петков“ № 4, ет. 2, ап. 18, дружеството, притежаващо Лиценз на Общността за превоз на товари № 15187, е допуснало водача Ф.Г.П., роден на *****, до управление на товарен автомобил (влекач) марка „****“ (кат. N3) с рег. № ****, извършващ обществен международен превоз на товари, видно от информацията от

дигиталния тахограф, монтиран в автомобила и CMR от дата 30.07.2020 г., без същият да отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, уредени в чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАвтП. Видно от справка в Регистър „Психологическите изследвания“, на водача никога не е издаван гореописания документ - нарушение по чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози.

Безспорно, в случаите, когато е извършено нарушение от лице - чужд гражданин, респективно - от юридическо лице, представлявано от чужд гражданин, контролните и наказващите органи срещат затруднение при реализиране на административнонаказателната отговорност на виновното лице.

В настоящия случай, съдът намира, че процесът по установяване на административните нарушения и налагане на съответните наказания е осъществен от компетентните органи в съответствие със законодателството на Република България по следните съображения:

Няма спор, че санкционираното юридическо лице „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК: 203463258, представлявано от румънския гражданин Л. Д., има всички права, регламентирани в нормите, по които се развива административнонаказателното производство. ЗАНН не урежда случаите, в които нарушителят не владее български език, като препратката на чл. 84 от ЗАНН към НПК касае само конкретно визираните в правната норма правила. Т.е. по отношение изискването за осигуряване на преводач в рамките на административнонаказателното производство - при съставяне и предявяване на АУАН, както и при връчване на наказателното постановление, е принципно неправилно позоваването на разпоредбите от НПК, регламентиращи изискването за превод и преводач. В случая, преценката дали липсата на преводач при предявяване на АУАН и при връчване на наказателното постановление представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално и да се основава единствено на факта на липсата на преводач, което автоматично да обосновава засягане правото на защита на наказаното лице. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през призмата на фундаменталния принцип за върховенството на Закона, отразен в чл. 6 от ЕКПЧ и предвид чл. 47 и чл. 48, §2 от Хартата на основните права на ЕС, доколкото последната се явява

приложима предвид упражняването на правото на свободно движение на румънския гражданин. Изхождайки от конкретиката на визираното в наказателното постановление нарушение, поведението на властите, поведението на жалбоподателя, сложността на случая, интересите на наказания, засегнати от наложеното наказание, развитието на процедурата в цялост, следва да се направи извод постигнат ли е справедлив баланс между обществения интерес и индивидуалния интерес и права на личността. Вярно е, че и ЕСПЧ и Съда на ЕС приравняват в повечето случаи наказателните постановления за административни нарушения на „наказателно обвинение“ по смисъла на ЕКПЧ, но е вярно и че правят разграничение с оглед спецификите на всеки казус (Решение на ЕСПЧ по делото *Kurdov and Ivanov v. Bulgaria* mf 16137/04). Следва да се има предвид също, че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер - част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред Районен съд Добрич. Освен това, следва да се съобрази и факта, че в две директиви, а именно Директива 2010/64/ЕС на ЕП и на Съвета от 20.10.2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство и Директива 2012/12/ЕС относно правото на информация в наказателното производство, изрично е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътнотранспортни нарушения, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред съд. Т.е. преценката за нарушено право на защита в случая следва да се направи след задълбочен анализ на всички горепосочени компоненти на правото на справедлив съдебен процес.

В настоящия случай, видно от показанията на актосъставителя К.Н. Калоянчев и свидетеля Б. ЕМ. М., АУАН е предявен и подписан от управителя на дружеството Л. Д., в присъствието на осигурен от санкционираното дружество преводач, който и преводач, след запознаване със съдържанието на акта е написал възраженията при съставяне на акта.

Не следва да се подминава и факта, че румънският гражданин Л. Д. притежава Удостоверение за продължително пребиваване на гражданин на ЕС № ****, издадено на***** г. от МВР - Варна, като същият е с постоянен адрес в *****, както и, че управляваното от него търговско дружество е със

седалище и адрес на управление в Република България.

С оглед изложеното, имайки предвид и обстоятелството, че жалбоподателят се е възползвал в пълен обем от правото си на защита, упълномощавайки защитник и сезирайки съда с жалба срещу наказателното постановление, настоящият съдебен състав намира, че за жалбоподателя не е настъпило объркване досежно това, за какво нарушение е бил съставен АУАН, респективно – за какво нарушение е бил санкциониран търговецът с обжалваното наказателно постановление. Наведените в жалбата доводи за неправилността и незаконосъобразността на наказателното постановление сочат, че жалбоподателят е инициирал защита именно против вмененото му с наказателното постановление нарушение.

Ето защо съдът намира, че от събраните по делото доказателства безспорно е установено, че управителят на санкционираното юридическо лице Л. Д., е бил запознат със съдържанието на акта на разбираем за него език, т.е., спазени са императивните изисквания на чл. 43, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН, като не е следвало да се прилагат разпоредбите на чл. 21, ал. 2 и чл. 55, ал. 4 от НПК. В тази насока е и константната съдебна практика (Виж Решение № 331/15.12.2014 г. по к.адм.д. № 571/2014 г. на Административен съд Добрич и Решение № 334/15.12.2014 г. по к.адм.д. № 570/2014 г. на Административен съд Добрич).

Обжалваното наказателно постановление (НП) е издадено в рамките на срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН от компетентния административнонаказващ орган, съобразно приложената по делото Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, съдържа необходимите реквизити по чл. 57 от ЗАНН и е надлежно връчено на нарушителя.

Предвид изложеното съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно в процесуален аспект.

По отношение на визираното нарушение и приложимия материален закон съдът установи следното:

Със заповед № РД-12-41/06.01.2021 г. на Директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - Варна била възложена комплексна проверка на „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК: 203463258, извършващо обществен превоз на товари с Лиценз на Общността № 15187.

В хода на проверката, проверяващите установили, че на 30.07.2020 г., *****, дружеството, притежаващо Лиценз на Общността за превоз на товари № 15187, е допуснало водача Ф.Г.П., роден на ***** г., до управление на товарен автомобил (влекач) марка „*****“ (кат. N3) с рег. № *****, извършващ обществен международен превоз на товари, видно от информацията от дигиталния тахограф, монтиран в автомобила и CMR от дата 30.07.2020 г., без същият да отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, уредени в чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАвтП.

Съгласно справка в Регистър „Психологическите изследвания“, на водача никога не е издаван гореописаният документ.

В хода на съдебното дирене, жалбоподателят представя удостоверение за психологическа годност Серия VL № ***** г., ведно с превод от румънски език, видно от което, на Ф.Г.П., роден на *****, на *****г. е бил извършен периодичен преглед с книжка за психопрегледи за транспортна безопасност № 997, за длъжността с отговорност по сигурността на транспорта - водач на МПС за превоз на стоки към предприятието СК БДГ Инвест СРЛ и е получил удостоверение за психологическа годност.

В хода на съдебното производство не се установи различна фактическа обстановка от описаната в АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление. Конкретните обстоятелства по нарушението са установени от свидетелите К.Н. К. и Б. ЕМ. М., които пресъздават свои непосредствени възприятия, придобити в хода на проверката и чийто показания са последователни и логични, като липсва индиция за тяхната заинтересованост. Няма основания да не се дава вяра на тези свидетели, нито да се счита, че техните показания не са достатъчни за несъмнено установяване на обективната истина.

Установената фактическа обстановка се потвърждава и от приложените по делото писмени доказателства – справка от Регистъра на психологическите изследвания (РПИ) от дата 03.02.2021 г., копие на свидетелство за управление на моторно превозно средство (румънски образец) на румънския гражданин Ф.Г.П., разпечатка от програма „Лицензи“, информация от дигиталния тахограф, монтиран в автомобила, копие на C M R (международна товарителница), свидетелство за регистрация част I № *****, договор за

временно наемане на персонал № 1/2017, дата 10.01.2017 г., индивидуален трудов договор № *****, заповед за командироване и удостоверение за психологическа годност Серия VL № *****, ведно с превод от румънски език.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбоподателят е наказан за нарушение по чл. 7а, ал. 2 от ЗАвтП, според който лицензираните превозвачи могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбата по чл. 7, ал. 3 (Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания).

Водачът Ф.Г.П. е румънски гражданин и притежава свидетелство за управление, издадено от Република Румъния. На основание чл. 151а от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, могат да управляват моторно превозно средство на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151 от ЗДвП. Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, съгласно чл. 161, т. 5 от ЗДвП.

От друга страна, не би следвало към наетите на работа граждани на страни - членки на ЕС, притежаващи професионална квалификация в своята

държава, да бъдат поставени допълнителни изисквания за придобиване на квалификация на територията на Република България по повод създадените с българско дружество трудови правоотношения. В тази връзка са и Директива 2005/36/ЕО на ЕП и ЕС от 07.09.2015 г., относно признаване на професионалните квалификации, Директива 2003/59/ЕО на ЕП и С от 15.07.2003 г. относно начална квалификация и продължаващо обучение на водачи на някои пътни превозни средства за превоз на товари или пътници и други такива, които създават правила за работа на лицата, граждани на страни от ЕС при признаване на придобитата квалификация на лицето в едно от страните в останалите страни-членки на Съюза, без да е необходимо допълнително професионално квалифициране.

В случая, наказващият орган е бил длъжен да изложи мотиви за причините за допълнителните изисквания, които поставя българската държава на чуждите граждани, работещи в български фирми и да установи дали това изискване за установяване на психологическа годност на тези водачи не е направено в страната, където те са придобили професионалната си квалификация. Още повече, че по делото е представено удостоверение за психологическа годност Серия VL № 689/000997/29.01.2018 г., ведно с превод от румънски език, видно от което, на Ф.Г.П., роден на *****г., на ***г. е бил извършен периодичен преглед с книжка за психопрегледи за транспортна безопасност № ***, за длъжността с отговорност по сигурността на транспорта - водач на МПС за превоз на стоки към предприятието СК БДГ Инвест СРЛ и е получил удостоверение за психологическа годност.

С други думи – от представеното удостоверение за психологическа годност Серия VL № ***** г. се установява, че водачът Ф.Г.П. притежава психологическа годност, съгласно националното му законодателство, т.е. същият е психологически годен за водач на МПС за превоз на стоки.

В заключение, може да се направи извода, че според чл. 7а, ал. 2 от ЗАвтП, водачите на обществен превоз на пътници и товари са длъжни да представят удостоверение за психологическа годност, тогава, когато установяването на такава не е част от придобиването на правоспособност за управление на МПС за дадена категория. В дадения казус, водачът на международен превоз - Ф.Г.П. е с психологическа годност, съгласно румънското законодателство, предвид притежаването на посоченото по-горе

удостоверение за психологическа годност Серия VL № *****

По тези съображения настоящият състав счита, че при издаването на наказателното постановление е допуснато неправилно приложение на материалния закон, поради което същото следва да бъде отменено. В тази насока е и константната съдебна практика (Виж: Решение № 221 от 13.06.2022 г. на АдмС - Добрич по к.а.н.д. № 237/2022 г. и Решение № 216 от 21.05.2018 г. на АдмС - Добрич по к.а.н.д. № 211/2018 г.)

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са били сторени разноси в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лв., представляващи адвокатско възнаграждение, което е било заплатено, удостоверено по надлежния ред, съобразно Тълкувателно решение № 6/2012 от 6 ноември 2013 г. на Върховния касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска и Търговска колегия.

С оглед изхода на спора, както и изрично стореното от процесуалния представител на жалбоподателя искане, съдът, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да присъди на жалбоподателя сторените по делото разноси в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лв.

Така мотивиран, съдът счита, че наказателното постановление следва да бъде отменено, като постановено в противоречие с материалния закон, поради което и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-0000661 от 15.06.2021 г., издадено от Директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - Варна, с което на „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК: 203463258, представлявано от Л. Д., със седалище и адрес на управление: гр. Добрич, ул. „Димитър Петков“ № 4, ет. 2, ап. 18, за нарушение по чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози, на основание чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози е наложена ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 3000 (три хиляди) лева.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ -

Варна да заплати на „СВЕНТРАНС БГ“ ЕООД, ЕИК: 203463258, със седалище и адрес на управление: гр. Добрич, ул. „Димитър Петков” № 4, ет. 2, ап. 18, представлявано от Л. Д., сумата от 450 (четиристотин и петдесет) лева разноси за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд Добрич в 14-дневен срок от уведомяването на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____